

A mi Európánk

„Mert elfut a víz, és csak a kő marad, de a kő marad!”
(Wass Albert: Üzenet haza)

érdekes egy jószág. Sokan állítják, hogy alaposan ismerik történelmét, földrajzát, de senki sem tudhat mindent, egy könyv sem írhatja le tökéletesen meséjét. Ha mesélni tudna, valószínűleg mindenkit ámulatba ejtene. Sok mindent megért, amit mi, mostani fejjel el sem tudunk képzelni. S még mennyi mindent fog megtapasztalni, amit mi már nem élünk és érthetünk meg. Öreg kontinensnek, vén Európának, kecses hölgynek is nevezik, de szerintem inkább egy matrónához hasonló. Nyugodtan ráragaszthatjuk ezt a jelzőt is. Elbírja.

Mint ahogyan elbírta járványok, háborúk, forradalmak, vérengzések és ádáz cselszövések tucatjait és állta az idők viharát miriád csipkéjével, tengernyi népével, és annak rengeteg gondjával-bajával.

Matróna. Idős, nyugodt, tiszteletet parancsoló hölgy. Most! Néhány éve még korántsem állt így a helyzet, és ki tudja, mit hoz a jövő. Ő talán tudja, de hallgat róla. Mi, nem szabad, hogy tudjuk, még a végén beleszólnánk, és megváltoztatnánk azt, amit valaki fölöttünk lévő már elrendezett. Legutóbb éppen a jobb alsó sarokban lakók tépték egymást és Európánk ruhája szegélyét. Ne kezdjük azonban a közelmúlttal, ne rohanjunk így előre, és ne kezeljük ennyire általánosan a kérdést. Részesei vagyunk ennek a megfoghatatlan és utánozhatatlan, nagyszerű egységnek. A szívébe zárt minket, és most itt vagyunk. Közép-Európa szívében. Mi is örökre szívünkbe zártuk őt.

A kezdetek tehát, ahogy mi láttuk: élt egyszer, valahol a mi Európánk tőszomszédjában egy kis népcsoport, amely elhatározta, hogy erre kalandozik és itt fog hont foglalni. A hírek és a mondák szerint egy szarvas mutatta előttük az utat, amíg több kitérő után végül ráakadtak a megfelelő helyre, amit kerestek. Kalandozásaikkal, nyilaikkal rettegésben tartották az egész földrészt, majd megszelídültek és letelepedtek. Maradásuk feltétele Európánk legelterjedtebb vallásának, a kereszténységnek a felvétele volt (addigra ugyanis a pogányság és a mindenféle törzsi vallások kezdtek már idejüket múlni). Máig vitatkozik az utókor, hogy ha államalapításunk idején a békésebb – későbbi királyunk – marad alul, és a harciasabb fejedelem-jelöltnek jut a trón a felnégyelés helyett osztályrészül, mi történt volna. A történelem azonban nem ismeri a „ha” szócskát. Ez az esemény megtörtént, és Európa – csakúgy, mint a Kárpát-medence – befogadott bennünket.

Az ezt követő évezred roppant viharosra sikeredett. Említettem már a rengeteg háborút és forradalmat, a szükséges, az elkerülhetetlen vagy éppen értelmetlen csatározásokat. A földrészen végigsöprő fekete halált, a pestist, vagy még azelőtt a pestisszerűen végigpusztító tatárokat. A két világegésről nem is beszélve! Európa is

színylódott, és mi is megszenvedtük a részünk. Túlontúl is! Trianon talán a legszemléletesebb példája annak, hogy a mi Európánk nem fogta mindig a pártunkat, bizony sokszor nem állt mellettünk. Következett a második világháború, ahol szintén nem jött ki a lépés. Idézek egy erről szóló részt dédnagyapám hadifogságból írt egyik leveléből: „Egyre nehezebben bírom a rabságot. Le vagyok gyengülve. Nagyon rosszul érzem magam. Ha nem engednek el rövid időn belül, érzem, hogy én is itt fogok majd meghalni. De a háború már a vége felé közeledik. Azt híresztelik, hogy az oroszok már Németországban vannak. A történelem ismétli önmagát. A magyarok megint rossz oldalra kerültek. Ha vége lesz ennek az egésznek, mihamarabb haza szeretnék jutni. Otthon vár a család. Remélem minden olyan lesz, mint régen. Mint a háború előtt. Igen. Látni fogom még a családom. Remélem.”

Dédnagyapám azonban soha többé nem tért haza, és nem szeretném, ha a jövőben sokaknak kellene megtapasztalni, hogy milyen érzés háborúban elveszteni valakit, aki fontos számukra. Szerencsére nekem nem kellett ilyesmit átélnem.

A második világháború után többféle gazdasági együttműködési szervezet alakult, később ezek alapjaira épülve jött létre az Európai Unió. Azért, hogy a XX. század vége se szűkölködjön eseményekben, Európán több vihar is végigsepert, előbb a kommunizmus, majd a forradalmak. Volt, ahol bársonyosan, más hol fegyverrel oldották meg a gondokat. Országok egyesültek, vagy szétváltak (lásd: NDK, Jugoszlávia, Szovjetunió, Csehország, Szlovákia), ám most – néhány kisebb, helyi konfliktustól eltekintve – aránylag nyugodt Európánk lépköri.

Az Unió a világ legnagyobb kereskedelmi tömbje, az „Egységes európai piac” formális létrehozásával (1993. január 1-jén) ledöntött minden létező korlátot a személyek, az áruk, a szolgáltatások és a tőke Közösségen belüli szabad áramlása elől. „Az európai egysülés talán a legeredetibb és legmesszebb mutató történelmi vállalkozás ebben az évszázadban” – jegyzi meg Pascal Fontaine.

1993. november 1-jén a Maastrichti Szerződés (bel- és igazságügyi együttműködés) életbelépésével, vagyis az EU megalakulásával az Európai Közösség megtette az első döntő lépéseket a gazdasági, politikai és monetáris (pénzügyi) unió felé vezető úton. Jövőre Magyarország is részese – s bízunk benne, hogy egyenlő rangú, méltó tagországa – lesz az Európai Uniónak. Próbáljunk meg versenyképes és értékes állama lenni, ugyanakkor megőrizni identitásunk, büszkeségünk, kultúránk s minden olyan jellemzőnk, amely egyedivé és naggyá tesz bennünket! Mivel az EU még fiatal, a most következő lesz az első olyan nemzedék, amely beleszületik. Akkor fog csak igazán meglátszani ennek a vállalkozásnak a nagysága, amikor ez a korosztály felnő. Ők fognak közelebb vinni, ők fogják igazán meghatározni az új, a megálmodott Európa arculatát.

Mára megnyugodtak a kedélyek, Európánk is szusszanhat egyet. Egyre több állam csatlakozik az EU-hoz, és ebből természetesen mindenki hasznot vár. Még maga Európa földje is, amelyet legalább nem öntöznek vérrel.

Magyarország már úgy nem lesz soha egyben, mint az előző évszázadokban, de az Európai Unióban, ha minden igaz, nincsenek határok. Meglátjuk. Én reménykedem benne.

A legjobb lesz talán úgy befejeznem ezt a történetet, ahogyan elkezdtem. Ha a mi Európánk mesélni tudna, szavaival valószínűleg mindenkit ámulatba ejtene. Sok olyasmit megélt, amit mi már elfelejtettünk, mostani fejjelel el sem tudunk képzelni, és még sokat fog megtapasztalni, amit mi már sosem érünk meg.

Így van ez rendjén. „A víz szalad, a kő marad” – ahogy Wass Albert is megfogalmazta. Európánk akkor is itt lesz, amikor mi már sehol sem, de arra legyen gondunk, hogy a magyarság köveit soha ne moshassa el a történelem folyama. Mert Európa a miénk is.

Utóirat: Európa helyett néhol túlhangsúlyoztam a magyarokat, de én a mi Európánkról akartam írni, nem a franciák, a németek, az angolok vagy mások Európájáról. Az eddigi életemet Magyarország határain kívül éltem le. Elképzelni sem tudom, hogy milyen lehet ott élni, de magyar vagyok, és a hazám Erdélyben van, a Kárpát-medencénkben, a mi Európánkban.

Bálint Tamás

Székelyudvarhely (Románia),
Tamási Áron Gimnázium, 12. osztály

Miért lesz jobb nekünk?

Talán, mert már nem úgy fognak ránk tekinteni, mint a keleti tömb egyik országára, hanem mint egy fejlődőképes nemzetre.

Alkalmam volt egy EU tagországban hosszabb időt tölteni, és örülnék neki, ha itt is kialakulna az emberekben az a biztonságérzet és nyugalom, ami az egyensúlyban levő gazdaság, a biztos és megfelelő jövedelem velejárója.

A különböző, csatlakozásokkal kapcsolatos követelmények ezt lehetővé fogják tenni. Több lehetőség lesz a tagországokban a tanulásra és a munkavállalásra is. Mivel én virágkötőnek tanultam, és ebben a szakmában Hollandia és Svédország vezető szerepet tölt be, szeretném ott is szakmailag kipróbálni, s tovább képezni magam. Ebben sokat fog segíteni, hogy a határokkal kapcsolatos, illetve a velük járó más jogszabályok (pl. letelepedés, külföldi munkavállalás) enyhülni fognak.

Persze itt van még a valuta kérdése. Furcsa lesz, hogy a forint helyébe egy teljesen új pénznem lép majd.

Remélhetőleg a nagy befektetők nem fogják kivonni a tőkijüket, s nálunk keletebbre menni, ahol olcsóbb munkaerőt és jobb feltételeket találnak.

Nagyon sokan félnek a csatlakozástól, mivel nem bíznak az előzetes felmérésekben. Főleg a magyar kis-termelők – élükön a mezőgazdaság szereplői – tartanak a versenytől, ami az áruk szabad áramlásával nőni fog nemcsak kifelé, de befelé is. A másik dolog, amit félelem kísér az a külföldiek betelepődése nemcsak munkavállalókként, de felvásárlókként is.

Persze, hogy ezek a félelmek később mennyire fognak beteljesedni az – ahogy mondani szokták – még a jövő zenéje.

Én bízom abban, hogy a kezdeti nehézségek ellenére – ami az átállásból adódik – csatlakozásunk az országnak javára fog szolgálni. Mindezt úgy kell véghezvinnünk, hogy közben megőrizzük azokat a sajátosságainkat, amelyek magyarrá tesznek bennünket.

Vrskovetz Mária

12. osztályos, Budapest

Szeretett Európánk

Megszületik egy baba, legyen fehér, sárga, fekete,
Egyet akar, élni, cseperedni és egyszer felnőtt lenni.

Rögtön tejet szopik édesanyja melléből
S az anya szeretettel ad tejet testéből.

Járni, beszélni, sírni és örülni tanul,
Mindegy, hogy angolul, szerbül vagy magyarul.

A kontinenseken mindegy kinek milyen haja, bőre, szeme van,
A lényeg a szívben, gondolatokban, lélekben és szóban van.

Szereti a csokit, cukrot, legót, ugráló kötelet,
És minden család meg is veszi, amit lehet.

Szeretetet adni nem kerül pénzébe senkinek,
Mosolyogva élni kellene a Földön mindenkinek.

Megélt az emberiség oly sok vitát, csatát, háborút,
Az UNIÓ-val végre egy nagy családdá alakulhatunk.

Agócs Benjamin

7. osztály, Székesfehérvár